

er det Humberg, hvad de sportellønnede Embedsmænd føre op, før de gaa af paa Pension. Jeg skal ikke opholde Thinget længere.

Formanden (Berg): Det ærede Medlem betegnede et Udvalg i Landstinget som et Begravelses- eller Ligudvalg.

Steenstrup: Jeg sagde Begravelses- eller Livsudvalg. Jeg mente, at Udvalget jo maa enten være levende eller dødt.

Formanden (Berg): Jeg synes alligevel, der ligger noget Ødiist i denne Betegnelse. Det ærede Medlem forekom mig ogsaa at ville antyde, at Landstinget skulde mangle den fornødne Uddannelse til at behandle de Forslag, som Folkethinget sendte det. Hvis dette var Meningen, er denne Udtalelse ikke passende. Det ærede Medlem føiede et Objektiv til ved sin Betegnelse af et Medlem af dette Thing, nemlig „stortalende.“ (Steenstrup: Jeg sagde „meget talende“.) Jeg synes heller ikke, at denne Betegnelse er heldig. Saa forekom det mig ogsaa, at Ordet „Demoralisation“, der blev sat i Forbindelse med Domstolene, ikke blev tilstrækkelig begrundet i det ærede Medlems Udtalelser, eller rettere: ikke tilstrækkelig udflyldt i den Begrundelse, det ærede Medlem gav.

Forslagsstilleren (Bluhme): Overfor det ærede Medlem fra Weile (Th. Nielsen) vil jeg kun bemærke, at naar jeg før udtalte, at jeg var villig til, naar man kunde have Haab om den høitærede Finantsministers Velvillie i Øvrigt for Lovforslaget, da at begrænde det til selve Konverteringslaanene. Derved forstaar jeg selvfølgelig at begrænse Afgiften til de Laan, der paa den ene eller den anden Maade træde i Stedet for de eksisterende, saaledes altsaa, at Laan til samme Størrelse som eksisterende ældre Laan skulde kunne udstedes med nye Obligationer, uden at man svarede Afgift; og Forstjellen vilde altsaa blive, at kun for saa vidt man forlangte Laan til større Beløb end de i Forveien eksisterende, vilde man komme til at svare den bestaaende Afgift af det Øversthyndende. Og selv om den ærede Finantsminister ogsaa skulde være uvillig til at gaa ind paa Lovforslaget i den foreliggende Form, synes jeg, efter hans Udtalelse, at der var Mulighed for, at han kunde gaa ind paa det i ændret Form, hvis det kom til Forhandling i Udvalget. Derom kan jeg nu ikke have nogen Mening. Men naar det samme ærede Medlem sagde, at jeg burde have holdt mig fri for den Udtalelse, jeg

kom med om det stille Haab om, hvis Loven i den foreløbige Stikkelse skulde blive vedtaget, at der saa laa en Enighed for, skal jeg ikke nægte, at jeg synes, det er altid bedre, at man ikke gjør en Røberkule af sit Hjerte, og da jeg var aldeles vis paa, at den ærede Finantsminister ubetinget vilde antyde noget Saadant, fandt jeg det rigtigst strax at sige, at jeg var af samme Mening som Finantsministeren. Til Slutning skal jeg kun udtale en Ting, som jeg tillod mig allerede ved Forelæggelsen at udtale, nemlig lige over for den høitærede Finantsministers Udtalelse om, at nu fik vi jo Medsættelse i Renterne, saa at det var urimeligt at komme med Forslag om hyderligere Vempelser ved Udstedelsen af Obligationerne. Dertil skal jeg svare: jo, ganske vist ønske vi, foruden det ene Gode, vi have naaet, ogsaa det andet, men jeg synes, at under de nuværende trykkende Forhold for Jordbrugere og under de Besværligheder, der stille sig i Veien for os under Konverteringen, kunde saadanne Vempelser godt gives fra Statskassens Side, og i hvert Tilfælde finder jeg det mere berettiget fra vor Side at forlange dette, end at Finantsministeren siger: — nu da vi have Konverteringen og Statskassen tjener aarlig saa og saa meget derved — ville vi hyderligere have det, der kan tjenes ved, at Konvertere; det synes mig at maatte være en Konsekvens af Statsgjældens Konvertering, at Statskassen ikke benytter Leiligheden til ogsaa af de private at faae en særlig Indtægt.

Gad: Jeg har ikke i Sinde, som flere ærede Medlemmer i Dag have gjort, at bringe, jeg havde nær sagt alle andre Ting paa Bane end den, som her foreligger. Jeg vil blot udtale, at jeg, som man ikke vil forundre sig over, tror, at den høitærede Finantsminister har Ret deri, at naar man overhovedet rører saaledes ved Beskatningen, maa man virkelig ikke alene tage i Betragtning en enkelt Stat eller de forskjellige mindre gode Sider ved en enkelt Stat, thi der eksisterer ikke nogen som helst Stat, uden at det lader sig ikke alene paa- staa, men bevise, at den paa en vis Maade ikke er rationel. Det er derfor ogsaa nødvendigt, naar man vil lette Skattebyrden i et enkelt Punkt, overhovedet at tage hele Skattesystemet, som dog er et sammenhængende Hele, under Overveielse. Jeg slutter mig altsaa forsaavidt til den høitærede Finantsminister; men jeg paa- staaar i hvert Tilfælde, at man ikke kan holde Skatte- lovene i det Hele ude fra denne Sag. Den Stat, her er Tale om, og som er $\frac{1}{6}$ pCt.